

A pokudli bude chtít někdo na tuto instituci láť, jedno jí nebude moci upřít, je totiž schopna přelrvát věky. Tak jako starověký mudrce učil psát na papýrus, stejně středověký kněz kladl důraz na krásou a moudrost otci, podpiraje svou autoritu univerzální rákoskou. Novověk, kromě toho, že nebyvalou měrou zdokonalil, nyní již lze říci, vědecké bádání a kupecké počty, velmi se zasloužil o rozvoj věd politických a pedagogiky, která se neodbytně uhnízдила v polorozpadlých budovách škol.

Většina vlastenců kladla tu svoji školu hned na druhé místo za Karlovou universitou, buď pro její staří či moudrost, pedagogii, případně obojí. My však budeme skromější a spokojíme se tím prvním, neboť je nesporné, že Šanýtrovka byla postavena díky moudrým a opatrným měšťanům Starého Města Pražského, ještě za panování mocnářů Domu Habsburského.

Odeberme se však do dob poněkud bližších, abychom mohli ukončit tento nutný prolog. Protože nás budou zajímat především dějiny turistů a přidružených způsobů ubíjení volného času, nezbyvá než vzít v potaz pamět pisatelovu, protože písemné zprávy, kromě referátů v školních vestálech, se nedochovaly. Pročež se vrátíme někdy do roku 1958, kdy poklidnou

hladinu tehdy ještě prosperující pionýrské skupiny vedené Janou Oulíkovou, rozčeřil příchod nově „naborného“ vedoucího Jiřího Iva Haina, tehdy ještě studenta Filosofické fakulty Karlovy univerzity. Tento bývalý bojovník brzy rozpoznal spřízněnou duši v osobě poněkud výstřední učitelky soudružky Urdilové, třídní to 6.b třídy. A tento nadějný kolektiv se stal objektem pedagogického snažení zmíněného Haina. Ambiciózní samoživný pedagog brzy zjistil, že na vše nebude sám stačit a začal hledat pomocníky. Prvím se stal Petr Sváb, žák zdejší jedenáctiletky, mladík síkovný, kytanista a trenažer, leč domnívám se příliš chytrý na to, aby svůj čas trávil z lásky k organizaci bližší pohnutkou s mými pravděpodobně byl zájem o vysokoškolské studium. Další obětí se stal jistý Karel Novotný, student

Filosofické fakulty KČL, do té doby celkem uornální pilný student, ač se nedá popřít, že i na jedenáctiletce již tři roky dělal vedoucího pionýrů, byť bez valné chvilosti.

Po prázdninách začal tanec. Cílem se stalo vést oddíl, který by skutečně vybočoval z běžného průměru. Na co nestačila dívka, doháněla pile vedoucíh. Na schůzkách se plnily podmínky odznaku, besedovalo se se zasloužilými bojovníky, vselijak poshánění mudrci naplňovali ozduši třídy fakty, a především se soutěžilo, nebo spíše se vyhrožovaly soutěže a shánily se trofeje.